

първи знакъ за разбуджане, страшна вестъ накара всички бранници да се струпатъ на купове край шатрата на Стрѣза.

Севастократорътъ лежеше на ложето си потъналъ въ кръвь. Въ гърдитѣ му стърчеше дрѣжката на забита кама.

И както преди седемъ години мълвата разнесе чудната вестъ: Свети Димитъръ уби царъ Калояна! — сега избухна викъ за ново чудо:

— Свети Симеонъ убилъ севастократоръ Стрѣзъ!

И стана най-невѣроятното и позорно дѣло.

Вмѣсто Борилъ да си възвърне заграбенитѣ отъ сърбитѣ земи, ломбардитѣ заеха Просѣкъ, а епирцитѣ Скопие.

Нови земи се отдѣляха отъ българската държава.

Ала не трая дълго радостта на Михаилъ Епирски отъ този неговъ неочакванъ успѣхъ.

Много наскоро следъ тържественото му влизане въ Скопие, когато на връщане за Дѣволъ, той се бѣ отбилъ въ новопревзетата Арбанашка земя, една нощъ, както лежалъ потъналъ въ дълбокъ сънъ, край рамото на жена си, невѣренъ слуга забилъ камата си въ гърба му.

И пакъ се разнесе навсѣкжде стоуста мълва:

— Свети великомъченикъ Георги проболъ съ копие коварния ромеецъ!

23.

Влажнитѣ и студени вѣтрове, които духаха зиме откъмъ Мраморно море, бѣха престанали. Пролѣтътъ дойде по-рано и поръси съ нѣженъ цвѣтъ кипналитѣ въ буйна зеленина крайбрѣжни градини. Небето се изчисти въ бистра свежа синева. Босфоръгъ се изпълни съ галери и триреми. По площадитѣ, край портицитѣ, продавачи нагласиха сергии, отрупани съ стоки.

Байулата се премѣсти отъ зимната спалня въ лѣтната, цѣла изработена отъ порфиръ, бѣлъ карарски и зеленъ тесалийски мраморъ. Двойни врати отъ дебело пѣстроцвѣтно стѣкло извеждаха къмъ широката тераса, която продължаваше въ дълга галерия съ отворени аркади. Подъ тѣхъ се снишаваше чакъ до морето кипарисова градина.